

HÍVOM A CSALÁDOKAT
a BIBLIA ÉVÉBEN
2008 augusztusában

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Augusztus: A keresztény házasság és család lelki tápláléka Isten ígéje és a szentségek. Vajon mennyire élünk az Isten adta ajándékok lehetőségével? Vajon arányban áll-e az anyagi szükségletekre irányuló erőfeszítésünk a szellemi töltekezésre fordított energiánkkal?

Ebben a hónapban három bibliai helyet választottam beszélgetésünk tárgyául:

Jn 6,30-40; Mt 25, 1-13 és Zsid 4,11-13

A kenyérszaporítás után újabb csodajeleket kívánó zsidóknak a kafarnaumi zsinagógában Jézus megvilágítja: még ha a manna a „mennyből” jött is, akkor is csak földi táplálék volt. Az ember többre éhez, többre van szüksége. Az a nagyobb ajándék, amelyre szükségünk van „*az Isten kenyere, aki alászállt a mennyből és életet ad a világnak. ... Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz, sohasem szomjazik meg.*” (Jn 6. 33-35)

A mai „próféták” az embereknek általában kenyeret ígérnek, és cserébe elvárják, hogy – még mielőtt ígéretüket beváltanák - feltétlenül támogassák őket. Azzal már senki sem törődik, hogy a teljes emberi élethez nem elég csak jóllakni, az alapszükségletek kielégítése személyi méltóságából következően megilleti az embert. Mivel az ember a test, a szellem és a lélek egysége, alapszükségletei e hármasságra irányulnak. Fontos tehát kielégíteni az élettani szükségleteket (élelem, ruházat, lakás, stb. iránti igényt), a biztonság iránti igényt (hogy védettek legyünk a bűnözéssel, időjárással, háborúkkal, járványokkal, vadállatokkal, stb. szemben), a környezetünkkel való harmónia és a kölcsönös szeretet utáni vágyat, valamint azt a szükségletünket, hogy megbecsüljenek, hogy hasznosnak, mások számára fontosnak érezhessük magunkat. De nem feledkezhetünk meg az embernek arról a vágyáról sem, amellyel önmagán és a teremtett világon folyton felülemelkedve a végső valóság megragadására, megközelítésére törekszik. Ez a transzcendencia iránti vágy: „Magadnak teremtettél minket, Urunk, és nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned.” (Szent Ágoston)

Alapszükségleteink jellemzője, hogy egyik sem helyettesíthető a másikkal. Egyes szükségleteket „felkorbácsol” bennünk a reklámpia, a média, másokról szinte tudomást sem veszünk. Mindennapi küzdelmeinkben háttérbe szorulnak a lelki-szellemi igények, legfőképpen a transzcendencia; a perifériára sodródik Isten utáni vágyunk, mintha ez felesleges, vagy mellékes lenne. II. János Pál pápa a családokhoz intézett levelében írja: „Az imádságban és az imádság által fedezi föl az ember a legegyszerűbben és a legmélyebben a maga sajátos személyiségét: az emberi »én« az imádságban fogja föl a legkönnyebben személyváltának mélységét. ... legyen Isten egész népe és minden egyes »családi egyház« egy szüntelenül imádkozó kórus! Ebből az imádságból részesedjenek azok a családok is, melyek nehézségekkel küzdenek vagy veszélyben forognak, melyekbe befészkelődött a bizalmatlanság és a megosztottság, s még azok is, melyeket rendellenes állapotban lévőeknek nevezünk.” (Gratissimam sane, 4,5)

Sajnos a családban, a gyermeknevelésben, a házastársi kapcsolatban alig figyelnek a lelki alapszükségletekre. Ne feledkezzünk el alapszükségeinknek erről a fontos dimenziójáról! Ebben segíthet Isten ígéjének figyelmes olvasása és az Eucharisztia vétele, tisztelete. A szentírás évét meghirdető alapleveleinkben már szoltunk a családi szentírásolvasás értékéről, formáiról, jelentőségéről.

Már túl vagyunk a Szentírás évének kétharmadán. Hogyan fordítottuk csoportjaink, családjaink hasznára a kegyelmi esztendőt? Osszátok meg pozitív élményeiteket a Szentírás évével kapcsolatban!

A június 22-én Québec-ben véget ért 49. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjén a szentbeszédet XVI. Benedek pápa a technika segítségével mondta el Rómából. Hangsúlyozta: az Eucharisztia a legnagyobb kincsünk, az Egyház cselekményének csúcspontja. Kell, hogy mind szorosabban ragaszkodjunk az Oltáriszentséghez, és amikor szentáldozáshoz járulunk akkor Krisztussal, és Benne minden közösség forrásával, a Szentháromsággal egyesüljünk! Az Eucharisztia erősít bennünket abban, hogy egy új, emberibb és élhetőbb társadalmat építsünk, amelyhez a szolidaritás lelkülete is hozzá tartozik. Az Eucharisztikus Kongresszus egy másik beszédében a szónok hangsúlyozta: a 20. sz.-ban Európában rendkívül sok igazságtalanság, embertelenség volt, ez folytatódik a 21. sz.-ban is. Az Eucharisztia az élet szentsége, központi szerepet kell tehát kapnia, hogy emberi társadalommá formálja a világot. Engedjük, hogy az Eucharisztia élő hús szívre cserélje megkövesedett szívünket! Az Eucharisztia maga a szeretet, Isten tökéletes szeretetének kinyilatkoztatása. Az Eucharishtiában Krisztus az Atyának áldozza fel önmagát, hogy nekünk új életet ajándékozhasson. Kortársaink embereket áldoznak fel a mai bálványoknak, a hatalomnak, a dicsőségnek, a nyereségnek és a gyönyörnek. Ez mások kifosztásához és az emberiség hanyatlásához vezet. Ha már az imádság lelki emberré formál bennünket, mennyivel inkább alakít az Eucharisztia vétele, a szentségimádás, vagy ha nincs módunkban áldozni, az un. lelki áldozás, amely a vágyódás által hoz kapcsolatba a szentségi Krisztussal.

Hogyan valósul meg családjukban, családcsoportunkban az Oltáriszentség tisztelete? Hogyan találtak alkalmat, időt a szentségimádásra? Milyen élményeket, tapasztalatokat tudnátok megosztani szentségimádásról, szentmiséről, szentáldozásokról?

Amikor az Úr Jézus arról beszél, hogy nem tudjátok sem a napot, sem az órát, nem fenyegetni akar, hanem a lét mindennapi realitására figyelmeztet. Mindnyájan veszítettünk el már rokont, jó barátot ismerőst egyik napról a másikra. Jézus erősíteni szeretne minket: éljünk felelősen a jelenben, hogy létünk pillanatait egyre mélyebb intenzitással élhessük meg. A szentírás és az Eucharisztia szüntelen erőforrás ehhez az intenzív élethez, ha nem lesz rutinná, nem válik formálissá, ha Istennel való találkozás őszinte vágyával ütjük fel a Bibliát, lépünk az Oltáriszentség elé. Korunkban, amely szívesen hisz a lélekvándorlásban, nem árt szem előtt tartanunk Jézus szavait, amelyekkel egyszerre figyelmeztet minket a lét egyszerűségére, ugyanakkor sejteti azt a távlatot is, amely erőt ad ahhoz, hogy helyesen éljük meg életünk pillanatait, hogy éberek legyünk felismerni a szeretet tetteinek lehetőségeit házasságban, családban, közösségeinkben.

Osszatok meg élményeket, amikor tudtatok élni a pillanat lehetőségével, vagy jól esett, hogy a mellettetek lévők közül valaki felismerte pillanat kihívását! Mi segíthet éberségünk megőrzésében, ha egy-egy nagy eseményre hosszasan kell várakoznunk?

MÉRÍTSETEK GYAKRAN A SZENTÍRÁS ÉS AZ EUCHARISZTIA KIFOGYHATATLAN ERŐFORRÁSÁBÓL!

HÍVOM A CSALÁDOKAT, az Új Ember Kiadó, a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat és a MAKACS közös szentírásolvasó pontszerző játékára. Az augusztusi

Melyik példabeszédben szerepel Isten, mint asszony?

A kérdésre adott válasz 20 pontot ér, ha tartalmazza a helyes neveket és a pontos szentírási helyeket. Részleges válasz, pl. két névből csak az egyik – felezi a pontszámot, a szentírási helyek hiánya öt pont levonását vonja maga után. A válaszokat a Bibliatársulat értékeli, és az esztendő végén a legmagasabb pontszámot elérő válaszadó egy Veretes Bibliát (nagy méretű, díszes, aranyozott verettel), a második helyezett egy Családi Bibliát (nagy méretű, díszes), a harmadik helyezett pedig egy Konkordanciát kap. A válaszokat "Szentírás Éve" jelisével az Új Ember kiadó címére küldjék: 1053-Budapest, Kossuth Lajos utca 1. vagy e-mailben a biblia@ujember.hu címre. Beadási határidő: augusztus 27.

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke